

Arrest

nr. 139 985 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 augustus 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 januari 1974.

Op 3 april 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 juni 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en wordt zij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 2 augustus 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18.06.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen hierbij naar het medisch advies van 30.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage)

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, . of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft .een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 2 augustus 2013 wordt eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van attaché J. S. [...], gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T., A. [...], nationaliteit Rusland (Federatie van) Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30_dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet erkend als:

vluchteling.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoeksters schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, inde mate dat dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).”

3.2.2. De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf op 18 juni 2010 ontvankelijk heeft verklaard en heeft beslist dat de verzoekende partij in het bezit diende te worden gesteld van een attest van immatriculatie. Ingevolge de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf diende het attest van immatriculatie te worden ingehouden. De verzoekende partij stelde ook een beroep in tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. De eventuele vernietiging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard zal ertoe leiden dat zij wordt teruggeplaatst in haar vroegere toestand en dat zij dus in het bezit dient te worden gesteld van een attest van immatriculatie. In dat geval kan niet gesteld worden dat verzoekster nog onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet zou vallen en dat er op verweerder een verplichting zou rusten om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De uiteenzetting van verweerder laat bijgevolg niet toe te besluiten dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de “beginnelsen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 03.04.2010 artikel 9 ter, ongegrond is.

Redenen:

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 03.04.2010. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en verzoeker werd in het bezit gesteld van een AI.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

Dat verzoeker niet begrijpt waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaart!

De website van Kruispunt Migratie vermeldt 3 voorwaarden om verblijfsrecht te kunnen bekomen op grond van art 9ter van de Vreemdelingenrecht.

Verzoeker is van mening dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en wenst deze dan ook toe te lichten.

1) Men moet reeds in België verblijven

“Een aanvraag om een medisch verblijf van langer dan drie maanden op basis van artikel 9ter kan niet ingediend worden in het buitenland. Personen in het buitenland komen soms wel in aanmerking voor een medisch visum.

De aanvraag 9ter kan in België zowel gedurende een legaal verblijf als vanuit illegaal verblijf ingediend worden. Er hoeven geen bijzondere omstandigheden bewezen worden die verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend.”

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker volledig aan deze voorwaarde voldoet.

Verzoeker verblijft reeds geruime tijd in België en diende zijn aanvraag dan ook conform deze voorwaarde in.

2) De ziekte vertoont een zekere ernst

“Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald moet er een reëel risico zijn dat:

☐ *het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling in gevaar is, of*

☐ *dat de vreemdeling bij een terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling zou riskeren.”*

Ook aan deze voorwaarde voldoet verzoeker.

Verwerende partij stelt zelf in haar beslissing:

“ Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan:

-veralgemeende gewrichtsklachten zoals cervicobrachialgie (nek- en armpijn), rematoïde polyartritis met hydrops (vocht) van het schoudergewricht waarvoor hij een injectie in het schoudergewricht kreeg, post traumatische gewrichtsklachten.

- hoofdpijn

- een angstig getint depressief beeld mogelijks met post traumatische inslag waarvan betrokkene om de drie maande wordt opgevolgd door de neuropsychiater

-arteriële hypertensie

Oftalmologische klachten”

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 03.04.2010. Verzoeker voegde in de loop van de procedure, 15 medische attesten, waarop de arts-adviseur zijn advies baseert.

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker kan zich echter niet akkoord verklaren met het advies van de arts-attaché dat tot tweemaal toe stelt dat een medicijn, dat verzoeker neemt, niet essentieel zou zijn.

Hoe komt de arts-attaché tot deze conclusie zonder verzoeker nog maar te onderzoeken?!

Het lijkt alsof verwerende partij alles doet om een negatieve beslissing te bekomen. Gemakkelijkheid halve medicijnen die verzoeker dient te nemen omschrijven als “niet essentieel” is flagrant onzorgvuldig!

De onwelwillendheid van de arts-attaché blijkt eens te meer uit de volgende stellingen:

- “De oorzaak van de gewrichtsklachten is onduidelijk alsook de behandeling”

- “De oorzaak is niet gekend en ook de behandeling niet”

- “Het medisch dossier bevat geen cardiologisch verslag en geen enkele bloeddrukwaarde”

- “Het medisch dossier bevat geen verdere gegevens omtrent deze oogproblemen”

De arts-attaché vermeldt verschillende keren dat hij niet over voldoende informatie beschikt, doch faalt erin stappen te ondernemen om deze informatie te bekomen.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is!

Het mag duidelijk zijn dat de arts-attaché over onvoldoende informatie beschikte, hij bevestigt dit zelfs!

Desondanks weigert men deze stukken op te vragen of verzoeker uit te nodigen om hem te kunnen onderzoeken.

Dat het medisch advies bijgevolg opgesteld is op basis van te weinig informatie en onaanvaardbaar is!

De bovenstaande opmerkingen en het feit dat DVZ geen bijkomende stappen ondernomen heeft, tonen duidelijk aan dat verwerende partij nooit de intentie heeft gehad, of nooit enig initiatief heeft ondernomen, om deze informatie te bekomen en een correct en actueel beeld te krijgen op de huidige medische problematiek.

Dit schendt overduidelijk het zorgvuldigheidsbeginse!

Verzoeker hoopte dat de arts-attaché hem minstens zou onderzoeken om de medische toestand van verzoeker te kunnen inschatten of indien er twijfel zou zijn om bijkomende informatie zou vragen.

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 3)

Beoogt men in deze procedure wel een correcte en volledige analyse?!

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag 1 standaard medisch getuigschrift, en verschillende bijlagen, ter verduidelijking.

Hij voegde, volledig volgens de ratio legis van art 9ter, een standaard medisch getuigschrift dat nog geen drie maanden oud was.

Dit getuigschrift was volledig en uitgebreid ingevuld, conform de wettelijke regelgeving.

Verzoeker voegde de extra medische attesten om een zo volledig en accuraat mogelijk beeld te geven over de aandoening!

Bovendien lijkt het wel of DVZ enkel en uitdrukkelijk redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker ongegrond te kunnen verklaren!

Indien de arts-attaché verzoeker onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hem.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk lijkt alsof dat deze genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt.

De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij alle medische stukken in het administratief dossier van verzoeker met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen. En het dossier met de nodige zorgvuldigheid onderzocht hadden.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de bestreden beslissing.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Er kan bijgevolg geen twijfel over bestaan dat verzoeker wel degelijk aan aandoeningen lijdt die een reëel risico vormen voor zijn fysieke integriteit. Dit wordt ook niet betwist door de arts-attaché.

3) Er bestaat geen adequate behandeling voor deze ziekte in zijn herkomstland

“ Een ernstig zieke vreemdeling heeft enkel recht op een medisch verblijf in België als er in zijn herkomstland of het land waar hij wettig verblijf heeft, geen of slechts een onzekere of zeer beperkte beschikbaarheid is van medische zorgen voor zijn ziekte.”

Verzoeker gaat niet akkoord met de conclusie van de arts-attaché die stelt dat de nodige opvolging en zorgen beschikbaar zouden zijn in Rusland.

In eerste instantie wenst verzoeker te reageren op de informatie waarop DVZ zich baseert.

De arts-attaché verwijst immers naar informatie afkomstig uit de MedCoi-bank, gepubliceerd in augustus 2012 en mei 2013.

Het is op zijn minst opvallend te noemen dat verzoeker met informatie uit juli 2013 tracht te “bewijzen” dat verzoeker wel in het land van herkomst behandeld kan worden.

Verzoeker werd immers in 2010 in het bezit gesteld van een AI.

Verwerende partij heeft er alles aan gedaan om de aanvraag van verzoeker ongegrond te kunnen verklaren zonder een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek uit te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in Rusland.

In eerste instantie stelt verwerende partij dat er internisten en oncologen beschikbaar zouden zijn in Rusland. Men gaat echter flagrant voorbij aan de informatie die de voetnoot m.b.t. het MedCoi-project vermeldt(voetnoot nr. 1) : “ Disclaimer: de geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst; er zijn geen gegevens bij over de toegankelijkheid van de behandeling.”

Dat deze voetnoot voor zich spreekt... DVZ interpreteert de informatie van MedCOI verkeerdelijk alsof verzoeker de nodige opvolging zou kunnen verkrijgen in het land van herkomst maar gaat voorbij aan het feit dat er niet onderzocht wordt in welke mate deze opvolging beschikbaar is voor verzoeker.

Dat dit geen grondig onderzoek uitmaakt! Het feit dat de nodige opvolging eventueel beschikbaar zou zijn in een ziekenhuis in bv. hoofdstad van een land, garandeert nog niet dat elke inwoner van dat land toegang heeft tot deze faciliteiten!

Ook wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Rusland, maakt verwerende partij flagrante fouten!

Ook hier verwijst men naar verouderde informatie, nl van 2011.

De bestreden beslissing vermeldt bovendien het volgende: “De situatie in Rusland op het vlak van de gezondheidszorg is redelijk moeilijk omwille van de onderfinanciering vanuit het staatsbudget. Hierdoor is de kwaliteit van de gratis medische zorgen niet top op het vlak van infrastructuur en personeel. “

En:

“Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.”

Uit dit (zij het gebrekkig) onderzoek, blijkt zeer duidelijk dat de juiste medische zorgen niet beschikbaar zijn voor verzoeker. Het is dan ook onredelijk en flagrant onwaar van verwerende partij om het tegengestelde te beweren.

De arts-attaché vermeldt het volgende: “Een terugkeer zal psychologisch niet gemakkelijk zijn maar de beschikbare zorgen in het herkomstland worden geacht hierop in te spelen en betrokkenen in zijn verwerkingsproces verder te ondersteunen”.

Het herkomstland wordt “geacht” hierop in te spelen?? In hoeverre kadert deze stelling in een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek?

Dit is onaanvaardbaar! Eens te meer daar de behandelende geneesheer reeds uitdrukkelijk gesteld heeft dat een eventuele terugkeer de genezing van verzoeker in de weg zou staan.

De arts-attaché haalt dit zelf aan in de bestreden beslissing, maar gaat vervolgens verder met de stelling dat het herkomstland “geacht” wordt hierop in te spelen, zonder enig verder onderzoek. Dit is onaanvaardbaar!

Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins een grondig onderzoek uitmaakt en dat louter hiervoor de bestreden beslissing reeds vernietigd dient te worden!

Dit onderzoek is eveneens onvoldoende aangezien de arts-attaché stelt dat de medicatie die verzoeker neemt beschikbaar zou zijn in Rusland.

Doch, men faalt erin te bewijzen vanwaar men deze informatie haalt.

Men somt louter de medicijnen (en equivalenten) op. Hoe komt men tot de conclusie dat deze beschikbaar zouden zijn in Rusland?

Bovendien is het onaanvaardbaar dat verwerende partij equivalenten voorstelt, zonder verzoeker nog maar te onderzoeken. Dit is onredelijk en lijkt zelfs gevaarlijk!

Hoe kan men stellen dat dit een grondig onderzoek zou uitmaken? De beschikbaarheid van de medicijnen, die verzoeker dient te nemen, wordt geenszins onderzocht.

Integendeel zelfs, men stelt, ongefundeerd, dat er andere medicijnen beschikbaar zijn in Rusland, zonder een onderzoek te voeren naar de medicijnen die verzoeker effectief nodig heeft. Dat louter om deze reden de bestreden beslissing reeds vernietigd dient te worden!

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk, onzorgvuldig en gevaarlijk is!

De arts-attaché stelt zelf in zijn beslissing dat verzoeker medicamenteus behandeld dient te worden. Dat het kennelijk onredelijk en zelfs gevaarlijk lijkt om, zonder verzoeker te onderzoeken, een ander medicijn voor te stellen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker gespecialiseerde medische zorgen nodig heeft en dat deze in zijn land van herkomst niet te verkrijgen zijn!

Verzoeker wenst niet “louter” in België te verblijven omdat hij hier een betere medische verzorging kan krijgen. Het is van levensbelang dat verzoeker in België blijft, daar de medische behandeling in Rusland niet te verkrijgen is!

Hierdoor zou verzoeker in een levensbedreigende en mensonterende situatie terechtkomen!

DVZ vermeldt het volgende in haar bestreden beslissing: “Waar betrokkene aanvoert dat de vereiste medische zorgen voor hem niet financieel toegankelijk zijn, dient benadrukt te worden dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet voortvloeit dat een verblijf om ernstige medische redenen zou moeten

worden toegekend omdat de behandeling niet kosteloos zou zijn in het land van herkomst of een betaling vereist zou zijn.”

Bovenstaande opmerking is werkelijk onbegrijpelijk!

Verzoeker haalt immers geenszins aan dat de behandeling kosteloos dient te zijn, ze dient echter wel betaalbaar te zijn!

Verwerende partij erkent zelf dat er sprake is van onderfinanciering in de Russische gezondheidssector. Het is bijgevolg onredelijk van verwerende partij om dit niet toe te passen in het dossier van verzoeker! Het mag duidelijk blijken dat de arts-attaché er alles aan gedaan heeft om te kunnen stellen dat de broodnodige opvolging en verzorging aanwezig zouden zijn in het land van herkomst, maar hiervoor zich gebaseerd heeft op verouderde, incorrecte informatie. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verwerende partij heeft weet van het feit dat verzoeker geen toegang heeft tot medische zorgen, doch weigert hier rekening mee te houden in de bestreden beslissing. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Keer op keer faalt DVZ erin de situatie in het land van herkomst uitgebreid, individueel en zorgvuldig te onderzoeken.

Dat dit onaanvaardbaar is voor verzoeker.

Uw Raad blijft zich immers duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Verzoeker is van mening dat het geenszins bewezen is dat de nodige opvolging en verzorging beschikbaar zou zijn voor verzoeker.

Daar waar men in andere beslissingen wijst op het feit dat elk dossier individueel beoordeeld dient te worden, maakt men ditmaal deze afweging niet...

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om het dossier van verzoeker individueel te onderzoeken. Dient men verwerende partij er niet op te wijzen dat zij verplicht zijn het dossier individueel te beoordelen? Louter verwijzen naar algemene toestanden volstaat niet!

Men stelt dat de nodige opvolging en verzorging beschikbaar zijn in Rusland, maar gaat voorbij aan het feit dat verzoeker een gespecialiseerde behandeling nodig heeft en er slechts opvolging zou zijn in ontoegankelijke faciliteiten.

Dat dit dan ook onredelijk is en onaanvaardbaar!

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Verzoeker begrijpt niet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift en de stukken die hij voegde!

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van het feit dat deze een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel uitmaken”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard. Verzoekende partij houdt voor niet te begrijpen waarom haar aanvraag ongegrond verklaard werd. De verzoekende partij meent dat zij volledig aan de drie voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voldoet.

Betreffende de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat de verwerende partij vooreerst gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

“[...]”

Uit het administratief dossier blijkt dat het medische dossier van de verzoekende partij door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de verzoekende partij niet op een zodanige wijze lijdt aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Rusland.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In een eerste onderdeel van haar eerste middel voert de verzoekende partij aan dat zij voldoet aan de eerste voorwaarde van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name dat zij reeds in België verblijft.

Verweerder merkt dienaangaande op dat in de bestreden beslissing nergens betwist wordt dat de verzoekende partij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging inderdaad in België heeft ingediend, zodat de beschouwingen dienaangaande niet dienstig zijn in het kader van onderhavig beroep tot nietigverklaring.

In een tweede onderdeel bij het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat haar ziekte een voldoende graad van ernst vertoont om te worden gemachtigd tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft hierbij kritiek op het feit dat zij niet onderzocht werd door de arts-adviseur.

Het advies van de arts-adviseur maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen voor wat betreft de analyse van de verzoekende partij haar medische aandoeningen:

“[...]”

De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat de arts-adviseur tot tweemaal toe stelt dat een medicijn, dat verzoeker neemt, niet essentieel zou zijn. De verzoekende partij begrijpt niet hoe de arts-adviseur tot een dergelijke conclusie komt zonder haar nog maar te onderzoeken.

Verweerder laat gelden dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Inderdaad heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

Bijgevolg dient de arts-adviseur niet zonder meer na te gaan of alle door de verzoekende partij in België gevolgde behandelingen tevens in het land van herkomst te verkrijgen zijn, doch dient hij na te gaan of er sprake zal zijn van een risico voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel een risico op een vernederende of mensonterende behandeling indien de verzoekende partij zonder een bepaalde behandeling naar het land van herkomst dient terug te keren.

In de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) wordt betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende gesteld:

“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase - zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te

gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat zij diende te worden onderzocht door de arts-adviseur, benadrukt verweerder dat artikel 9ter Vreemdelingenwet nergens bepaalt dat het aan de arts-adviseur zou toekomen om elke aanvrager aan een individueel en bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen.

Het berust daarentegen bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen om verzoekende partij al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

Verzoekende partij beperkt zich desbetreffend ook tot loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek een ander licht kan werpen op de zaak.

Zie diensomtrent:

“[...]” (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

“[...]” (R.v.V. nr.91.381 dd. 19.11.2012)

“[...]” (R.v.V. nr. 96.119 dd. 30.01.2013)

Het loutere feit dat de verzoekende partij een medische attest heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

De verzoekende partij voert aan dat de onwelwillendheid van de arts-adviseur blijkt uit het feit dat hij verscheidene keren vermeldt niet over voldoende informatie te beschikken, doch geen stappen heeft ondernomen om de noodzakelijke informatie alsnog te bekomen.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij volkomen voorbij gaat aan het feit dat uit de inhoud van art. 9ter Vreemdelingenwet onmiskenbaar blijkt dat het aan de vreemdeling toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij haar aanvraag. Hieruit vloeit voort dat verzoekende partij, indien zij over recentere medische attesten zou beschikken, gehouden is deze over te maken.

Wanneer verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. “[...]” (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Zie ook:

“[...]” (R.v.V. nr. 72 455 van 22 december 2011, www.rvv-cce.be)

Zie in die zin tevens:

“[...]” (R.v.V. nr. 90 755 van 30 oktober 2012)

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de arts-adviseur over onvoldoende informatie beschikte, kan enkel worden vastgesteld dat de verzoekende partij zulks aan zichzelf te wijten heeft.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij haar eigen onzorgvuldigheid niet kan afwentelen op de arts-adviseur, terwijl voorts moet worden vastgesteld dat de arts-adviseur -spijs het gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van de verzoekende partij zelf, desalniettemin heeft geadviseerd nopens de aandoeningen van de verzoekende partij én de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de door haar gevolgde behandelingen heeft onderzocht.

De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat de arts-adviseur of de gemachtigde van de Staatssecretaris nooit de intentie zouden gehad hebben om een correct en actueel beeld te krijgen van de huidige medische problematiek van de verzoekende partij.

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat de arts-adviseur het dossier slechts heel oppervlakkig zou bekeken hebben, gelet op het feit dat uit het advies van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat een verblijfsrecht de enige oplossing is voor haar, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de arts-adviseur dat de noodzakelijke behandelingen en medicijnen in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn voor de verzoekende partij, zodat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer.

De verweerder verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekende partij naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Rusland zorgvuldig werd nagegaan.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Rusland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Gelet op de specifieke opdracht van de arts-adviseur volstaat het loutere feit dat de arts-adviseur tot andere bevindingen zou zijn gekomen dan de behandelende artsen van de verzoekende partij, op zich om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. Dienaangaande laat verweerder nog gelden dat de arts-adviseur evenmin gehouden is te motiveren waarom hij zou afwijken van de door de verzoekende partij voorgelegde medische documenten.

“[...]” (R.v.V. nr. 115.598 dd. 12.12.2013)

“[...]” (R.v.V. nr. 106.650 van 12.07.2013)

De beschouwingen van verzoekende partij missen elke feitelijke en juridische grondslag.

In een derde en laatste onderdeel van het eerste middel voert de verzoekende partij aan dat zij niet akkoord gaat met de conclusie van de arts-adviseur dat de nodige opvolging en zorgen beschikbaar zijn in Rusland. De verzoekende partij uit tevens kritiek op het feit dat zij lange tijd in het bezit was van een A.I., terwijl nu plots wordt gesteld dat de ziekte kan worden behandeld in het land van herkomst.

Met betrekking tot de kritiek van verzoekende partij als zou “opvallend” zijn dat het advies van de arts-adviseur gestoeld is op informatie uit 2012 en 2013, terwijl de verzoekende partij in 2010 in het bezit werd gesteld van een AI, laat verweerder gelden dat deze kritiek elke vorm van juridische grondslag mist.

Dat een A.I. wordt afgeleverd lopende de behandelingsperiode van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, impliceert geenszins dat deze aanvraag als gegrond dient te worden aanzien. Verzoekende partij verwacht klaarblijkelijk het onderzoek naar de ontvankelijkheid met een onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag.

Het loutere feit dat de verzoekende partij haar aandoening eerder ontvankelijk werd verklaard, impliceert uiteraard geenszins dat de arts-adviseur naderhand op basis van recente documentatie niet zou kunnen vaststellen dat voor de aandoeningen van de verzoekende partij een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag.

De verzoekende partij meent voorts een gebrek in het advies dd. 30.07.2013 te kunnen vaststellen, doordat één van de bronnen dewelke door de arts-adviseur werd geconsulteerd uitdrukkelijk vermeld dat deze geen gegevens bevat nopens de toegankelijkheid van de zorgen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij volkomen voorbij gaat aan het feit dat de informatie uit het MedCOI-project door de arts-adviseur werd aangewend in het onderzoek naar de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandelingen, terwijl daarnaast eveneens een afzonderlijk onderzoek naar de toegankelijkheid van de nodige zorgen is gevoerd.

De door verzoekende partij in haar verzoekschrift geciteerde voetnoot heeft aldus uitsluitend betrekking op het onderdeel ‘beschikbaarheid’ in het medisch advies en niet op het onderdeel ‘toegankelijkheid’.

Nopens de toegankelijkheid heeft de arts-adviseur terecht het volgende vastgesteld :

“[...]”

Verzoekende partij toont niet aan dat voormelde beslissing kennelijk onredelijk is. Het gegeven dat sommige informatie waarop de arts-adviseur zich heeft gesteund reeds uit 2011 dateert, heeft niet als gevolg dat deze informatie niet meer correct is.

Terwijl de vermelding in het advies van de arts-adviseur, als dat de situatie in Rusland op het vlak van gezondheidszorg redelijk moeilijk is, blijk geeft van het feit dat een grondig en zorgvuldig onderzoek werd gevoerd. Desalniettemin werd door de arts-adviseur vastgesteld dat de noodzakelijke zorgen voor de verzoekende partij in Rusland beschikbaar en toegankelijk zijn.

Het loutere feit dat de kwaliteit van de gezondheidszorg niet van eenzelfde niveau is als deze in België volstaat geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

“[...]” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Het was bijgevolg de uitdrukkelijke wil van de wetgever om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het herkomstland te beoordelen binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM. Het is bijgevolg nuttig om kort in te gaan op de rechtspraak van dit Hof inzake de verwijdering van (ernstig) zieke vreemdelingen.

Het EHRM oordeelde in Grote Kamer dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand beïnvloedt en de levensverwachting op significante wijze vermindert, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM is volgens het EHRM immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het EHRM kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. t. het Verenigd Koninkrijk).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen kan geven, niet doorslaggevend is (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

"[...]". (R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

Het loutere feit dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd, waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de art-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen. De rechtspraak waarnaar verzoekende partij verwijst (o.m. een arrest nr. 105.052 dd. 14.06.2013) is ook volstrekt irrelevant, nu deze rechtspraak op volledig andere feitelijke gegevens betrekking heeft (toepassing medische filter).

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite, om te voldoen aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

Tot slot merkt verwerende partij nog op dat verzoekende partij niet ingaat op de door haar voorgehouden schending van artikel 7 van het K.B. van 17 mei 2007, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. Het enig middel is niet onontvankelijk in zoverre de verzoekende partij daarin de schending aanvoert van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). De verzoekende partij laat na om uiteen te

zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 zou schenden.

3.1.3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.1.3.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.1.3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Blijkens het administratief dossier diende de verzoekende partij op 3 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 30 juli 2014, dat integraal deel uitmaakt van en fungeert als basis voor de bestreden beslissing van 2 augustus 2013. Dit advies luidt als volgt:

“Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan:

- Veralgemeende gewrichtsklachten zoals cervicobrachialgie (nek- en armpijn), reumatoïde polyartritis met hydrops (vocht) van het schoudergewricht waarvoor hij een injectie in het schoudergewricht kreeg, post traumatische gewrichtsklachten. Het medisch verslag bevat geen orthopedisch verslag. De oorzaak van de gewrichtsklachten is onduidelijk alsook de behandeling. Betrokkene neemt wel Meloxicam, een ontstekingsremmer en Myolastan (=tetrazepam =spierontspanner). Betrokkene wordt door de huisarts opgevolgd.

- Hoofdpijn: het gaat om een klacht of een symptoom maar niet om een diagnose. De oorzaak is niet gekend en ook de behandeling niet. De klacht werd niet onderzocht door een neuroloog.

- Een angstig getint depressief beeld mogelijks met post traumatische inslag waarvoor betrokkene om de drie maanden wordt opgevolgd door de neuropsychiater. De neuropsychiater attesteert keer op keer dat verblijf in België vereist is gezien de medische problematiek. D.d. 03/02/2010 verklaart de neuropsychiater dat erin het herkomstland traumatische ervaringen plaats vonden die een terugkeer in de weg staan. De ernst van deze traumatische gebeurtenissen en het eventueel persoonlijk gevaar dat betrokkene zou lopen, wordt door een andere instantie beoordeeld. Een terugkeer zal psychologisch niet gemakkelijk zijn maar de beschikbare zorgen in het herkomstland worden geacht hierop in te spelen en betrokkene in zijn verwerkingsproces verder te ondersteunen. De therapie die medicamenteus is en een driemaandelijks consult bij de psychiater omvat, is niet intensief en heeft na een periode van drie jaar weinig verbetering gebracht. Betrokkene neemt als medicatie Siprallexa (=escitalopram =antidepressivum), Zolpidem (=slaapmiddel) en Zyprexa (=olanzapine = neurolepticum). Betrokkene neemt ook Legalan, een preparaat op basis van kruiden waarvan de werkzaamheid niet is bewezen. ik weerhoud het niet als noodzakelijk in de behandeling.

Arteriële Hypertensie: het medisch dossier bevat geen cardiologisch verslag en geen enkele bloeddrukwaarde. Betrokkene neemt wel medicatie tegen de hoge bloeddruk: Coveram (=perindopril + amlodipine) en co-bisoprolol (bisoprolol + chloorthiazide). Betrokkene wordt door de huisarts opgevolgd. Betrokkene neemt Nexiam, maagmedicatie. ik weerhoud dit medicijn niet als essentieel.

Oftalmologische klachten: het medisch dossier bevat geen verdere gegevens omtrent deze oogproblemen.

Mantelzorg is niet vereist. Betrokkene kan reizen.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in de Russische Federatie.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkenen):

- Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank:

° van International SOS van 20/08/2012 met uniek referentienummer 4270 en van 20/02/2013 met nummer 4634: Hieruit blijkt dat opvolging zowel ambulant als in het ziekenhuis en psychotherapie mogelijk is zowel door een psychiater als door een psycholoog. Dit kan oa. In het psychiatrisch hospitaal 4 te Bekhtereva bld 15 te Moskou, in het City Clinical Psychiatric hospital 15 Mosckvorechye, bld 7 te Moskou en in het Psychiatry Clinical Hospital 1 Zogorodnoe shosse bld 2 ook te Moskou.

°van International SOS van 31/05/2013 met uniek referentienummer 4809

Hieruit blijkt dat betrokkene opgevolgd kan worden zowel door een psychiater als door een psycholoog. Psychotherapie is ook mogelijk. Betrokkene kan ook door een huisarts, een orthopedist, een kinesist opgevolgd worden indien dat nodig zou blijken.

De medicatie of equivalenten zijn beschikbaar.

- Tetrazepam: equivalent diazepam zie lijst van beschikbare medicijnen in Rusland

- Meloxicam = onstekingsremmer equivalenten: diclofenac en ibuprofen, piracetam

- Zolpidem: equivalent zopiclone of lorazepam

- Perindopril: equivalent lisinopril

- Chloorthiazide: beschikbaar of equivalent spironolacton
- Bisoprotol
- Amlodipine
- Olanzapine: medcoi 4634 nr.14

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden.

Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé- systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Daarnaast geldt ook nog het volgende : « (...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. »⁴

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Mûslim/Turkije, § 68).

Wat betreft de situatie in de Russische Federatie: de staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De situatie in Rusland op het vlak van de gezondheidszorg is redelijk moeilijk omwille van de onderfinanciering vanuit het staatsbudget. Hierdoor is de kwaliteit van de gratis medische zorgen niet top op het vlak van infrastructuur en personeel.⁶

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. Voor de aandoening waaraan betrokkene lijdt is de medicatie gratis.⁶

Betrokkene legt verder geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp

Arbeids(on)geschiktheid: Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

De zieke lijdt niet op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de Russische Federatie.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Op basis van voormeld advies kwam de gemachtigde van de staatssecretaris tot het besluit dat de aangehaalde medisch problematiek niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waardoor de aanvraag ongegrond werd verklaard.

Volgens de verzoekende partij kan de aanvraag echter geenszins als ongegrond worden beschouwd en beantwoorden haar aandoeningen wel degelijk aan de vereisten van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar blote beweringen op dit punt niet staft met concrete medische gegevens en zelfs puur hypothetisch poneert dat men ervan mag uitgaan dat de aandoeningen nauwgezette zorg en opvolging vereisen die niet beschikbaar zijn in haar land van herkomst. De Raad merkt op dat deze loutere affirmaties niet van die aard zijn om de pertinente overwegingen uit het advies van de arts-adviseur te weerleggen die als basis dienen voor de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan overigens geenszins worden bijgetreden waar zij beweert dat de ontvankelijkheidsbeslissing van de verwerende partij een zekere indicatie bevat over de graad van ernst van de aandoeningen. De ontvankelijkheidsbeslissing is immers, op het enkele geval van (nieuw) artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet na, een zuiver documentaire aangelegenheid die geen voorafname inhoudt op de beoordeling ten gronde van de aanvraag in zijn geheel en de ernst van de in de aanvraag opgenomen aandoening in het bijzonder.

De verzoekende partij meent dat de arts-attache de aandoeningen niet correct inschat. De verzoekende partij verwijt de arts-attache dat hij geen bijkomende informatie heeft opgevraagd, daar waar hij stelt: *"de oorzaak van de gewrichtsklachten is onduidelijk alsook de behandeling", "de oorzaak is niet gekend en ook de behandeling niet," "het medisch dossier bevat geen cardiologisch verslag en geen enkele bloeddrukwaarde", "het medische dossier bevat geen verdere gegevens omtrent deze oogproblemen."* Het bestuur kan echter bezwaarlijk verweten worden dat het geen rekening heeft gehouden met eventuele feiten of bezwaren van de betrokkene die, niettegenstaande hij daartoe de mogelijkheid had, niet kenbaar werden gemaakt. In dit opzicht geldt de zorgvuldigheidsplicht immers niet alleen voor de overheid, maar ook voor de betrokkenen (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De arts-attache oordeelde dat hij met de door de verzoekende partij verschaftte informatie voldoende gegevens had om de beoordeling te kunnen maken die voorgeschreven wordt door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beklaagt zich over het feit dat het niet opvragen van bijkomende informatie getuigt van een gebrekkig onderzoek, maar zij slaagt er niet in concreet aan te tonen dat de arts-attaché kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld of cruciale informatie over het hoofd zou hebben gezien. Gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt, dient de Raad het niet inwinnen van bijkomende inlichtingen dan ook niet te sanctioneren (cf. RvS 21 maart 2012, nr. 8251 (c)).

Voorts meent de verzoekende partij dat het onaanvaardbaar is dat de arts-adviseur equivalenten van haar medicatie voorstelt, zonder haar voorafgaandelijk te onderzoeken.

De Raad merkt op dat de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer dat de huidige behandeling met tetrazepam, meloxicam, escitalopram, zolpidem en perindopril zonder problemen kan worden vervangen door andere medicatie zoals diazepam, diclofenac, ibuprofen, piracetam, setraline, trazodon, fluoxetine, paroxetine, zopiclone of lorazepam, lisinopril, betreft een strikt medische beoordeling op basis van de medische gegevens die voorlagen. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om op grond van de voorliggende medische gegevens te oordelen of deze gegevens volstaan om te besluiten dat een equivalent medicijn geschikt is of een verandering van medicatie medisch verantwoord is gelet op onder meer de medische voorgeschiedenis van de patiënt, eventuele bijwerkingen en de doeltreffendheid van de betreffende medicatie of dat hiertoe een eigen onderzoek van de betreffende vreemdeling vereist is. De verzoekende partij brengt ook geen medisch stuk aan waarin de behandelende arts aangeeft dat het gestelde door de ambtenaar-geneesheer niet zou kunnen worden aangenomen.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Uit de tekst van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan geenszins een

verplichting worden afgeleid om de verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene”* (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). De arts-attache oordeelde dat hij met de door de verzoekende partij verschaft informatie voldoende gegevens had om de beoordeling te kunnen maken die voorgeschreven wordt door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beklaagt zich over het feit dat het niet-opvragen van bijkomende informatie getuigt van een gebrekkig onderzoek, maar zij slaagt er niet in concreet aan te tonen dat de arts-attache kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld of cruciale informatie over het hoofd zou hebben gezien. Gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt, dient de Raad het niet inwinnen van bijkomende inlichtingen dan ook niet te sanctioneren (cf. RvS 21 maart 2012, nr. 8251 (c)).

De verzoekende partij betoogt niettemin dat de ambtenaar-geneesheer, vooraleer te besluiten dat een behandeling een alternatief is voor de huidige behandeling, haar had moeten onderzoeken. Voorts geeft de verzoekende partij aan het niet eens te zijn met de conclusie van de arts-adviseur waarin hij oordeelt dat legalan, een preparaat op basis van kruiden waarvan de werkzaamheid niet is bewezen, niet als noodzakelijk in de behandeling weerhoudt en Nexiam, een maagmedicatie, evenmin als essentieel weerhoudt, zonder de verzoekende partij te hebben onderzocht. Zoals hierboven aangegeven behoort het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij volledig wordt vrijgelaten. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde risico en de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de vreemdeling verblijft. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen. Er blijkt *in casu* niet dat de ambtenaar-geneesheer geen kennis had van bepaalde elementen die zijn beoordeling konden beïnvloeden of dat hij zich niet kon uitspreken op basis van de voorliggende medische gegevens en zijn kennis van de aandoening van de verzoekende partij, haar medische voorgeschiedenis en de werking van de betreffende medicatie en dit zonder de verzoekende partij aan een eigen onderzoek te onderwerpen.

De verzoekende partij is het voorts niet eens met het gestelde dat de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn. De verzoekende partij heeft bezwaar tegen het feit dat de gebruikte informatie dateert van 2011, 2012 en 2013. Evenwel laat zij na aan te tonen dat deze informatie niet meer actueel of achterhaald zou zijn. Voorts, waar zij erop wijst dat uit een voetnoot blijkt dat deze informatie enkel handelt over de beschikbaarheid en niet over de toegankelijkheid, wijst de Raad erop dat het advies van de arts-adviseur is opgesplitst in enerzijds het onderzoek naar de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen, waaronder voormelde informatie valt, en anderzijds de toegankelijkheid van de medische zorgen hetgeen een apart luik vormt van het advies en is geënt op andere informatie. De verzoekende partij haalt evenwel beide begrippen door elkaar in haar betoog. De Raad wijst er verder op dat het onderzoek naar de beschikbaarheid inhoudt dat de arts-adviseur nagaat of de nodige medische zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst.

Ook waar de verzoekende partij kritiek uit op de informatie aangaande de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen, meer bepaald waar zij weer meent dat deze informatie sterk verouderd is, toont zij evenmin met concrete gegevens aan dat de door het bestuur gebruikte informatie achterhaald is en niet meer zou gelden.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit het gebrekkig onderzoek van de arts-adviseur zeer duidelijk blijkt dat de juiste medische zorgen niet beschikbaar zijn voor de verzoekende partij in haar land van herkomst, berust dit op een verkeerde lezing van het medische advies. In het medisch advies wordt weliswaar gesteld dat de gezondheidszorg in Rusland redelijk moeilijk is omwille van de onderfinanciering vanuit het staatsbudget, doch wordt ook gewezen op het feit dat alle Russische burgers het recht hebben op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering en dat

“Mensen [...] op het juiste niveau van specialisatie terecht[komen] op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.” Voorts wordt ook gewezen op het feit dat de staat voorziet in gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen en dat voor de aandoening waaraan de verzoekende partij lijdt de medicatie gratis is. Deze argumenten van het medisch advies worden niet weerlegd door de verzoekende partij. Evenmin wordt een tegenbewijs aangebracht. Voorts kan de verwerende partij bijgetreden worden waar zij betoogt dat het eventuele feit dat het niveau van zorgverstrekking in Rusland niet vergelijkbaar is met dat in België en dat bepaalde vormen van zorgverstrekking voor bepaalde burgers minder toegankelijk of beschikbaar zijn niet impliceert dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden geweigerd. In artikel 9ter is immers niet vastgesteld dat de medische behandeling die beschikbaar is in het land van herkomst van hetzelfde of van een vergelijkbaar niveau moet zijn als in België. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het volstaat dat de beschikbare behandeling adequaat is. *In casu* toont de verzoekende partij niet op precieze en concrete wijze aan dat de beschikbare opvolging en behandeling in Rusland, in haar geval niet adequaat of niet geschikt is.

Waar de verzoekende partij stelt dat *“De arts-attaché vermeldt het volgende: “Een terugkeer zal psychologisch niet gemakkelijk zijn maar de beschikbare zorgen in het herkomstland worden geacht hierop in te spelen en betrokkenen in zijn verwerkingsproces verder te ondersteunen”. Het herkomstland wordt “geacht” hierop in te spelen?? In hoeverre kadert deze stelling in een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek?*

Dit is onaanvaardbaar! Eens te meer daar de behandelende geneesheer reeds uitdrukkelijk gesteld heeft dat een eventuele terugkeer de genezing van verzoeker in de weg zou staan.”, wordt er op gewezen dat in het advies van de arts-adviseur nagegaan werd of er geneesmiddelen die de verzoekende partij neemt voor haar *“angstig getint depressief beeld mogelijks met post traumatische inslag”*, beschikbaar zijn in Rusland. Uit het advies blijkt dat medicatie of de equivalenten beschikbaar zijn in het land van herkomst en dat de arts-adviseur “Legalan” niet weerhoudt als noodzakelijk voor de behandeling. Voorts weerlegt de verzoekende partij niet dat het driemaandelijks consult bij de psychiater niet intensief is en na een periode van drie jaar weinig verbetering gebracht heeft. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat opvolging zowel ambulant als in het ziekenhuis en psychotherapie mogelijk is door zowel een psychiater als een psycholoog. Ook deze argumenten van het medisch advies worden niet *in concreto* weerlegd door de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient vastgesteld dat deze rechtspraak geenszins kan worden toegepast op onderhavige zaak nu geenszins blijkt dat *in casu* de arts-adviseur artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te beperkend zou geïnterpreteerd hebben.

Waar de verzoekende partij stelt dat *“DVZ vermeldt het volgende in haar bestreden beslissing: “Waar betrokkene aanvoert dat de vereiste medische zorgen voor hem niet financieel toegankelijk zijn, dient benadrukt te worden dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet voortvloeit dat een verblijf om ernstige medische redenen zou moeten worden toegekend omdat de behandeling niet kosteloos zou zijn in het land van herkomst of een betaling vereist zou zijn.”*, wijst de Raad erop dat deze motivering noch in de bestreden beslissing noch in het advies van arts-adviseur terug te vinden is. Bijgevolg mist de kritiek van de verzoekende partij feitelijke grondslag.

De verzoekende partij toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst kan terugvallen op een adequate behandeling en opvolging voor haar aandoeningen en dat zij bij terugkeer geen risico loopt in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Ten slotte ontbeert het verzoekschrift een uitleg aangaande de opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

3.2. De verzoekende partij voert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de motiveringsverplichting.

3.2.1. Zij licht, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, toe als volgt:

“Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoeker, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’”

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen schorsen en vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verzoekende partij acht het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende gemotiveerd nu ‘indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden’, alsmede dat ‘nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie. Vooreerst laat verweerder gelden dat dit middel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, terwijl

verweerder, zoals hoger gesteld, van oordeel is dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat dit gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Ook het tweede middel is derhalve onontvankelijk.

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zoals uitdrukkelijk blijkt uit de motieven van dit bevel, in toepassing van artikel 7, al. 1, 2° van de Vreemdelingenwet om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

De beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten maakt onbetwistbaar een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uit, met een eigen motivering in rechte en in feite.

Het loutere feit dat beslissingen terzelfdertijd worden betekend, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen.

Ook recent nog oordeelde de Raad van State dat de beslissingen zelf niet met hun wijze van betekening mogen worden verward (R.v.St. nr. 222.740 dd. 05.03.2013). Zie ook:

“Waar verzoekster betoogt dat de tweede bestreden beslissing volledig steunt op de eerste bestreden beslissing en dat om deze reden een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de tweede bestreden beslissing eveneens dient te worden vernietigd, wijst de Raad er verder op dat zij er aldus aan voorbij gaat dat de tweede bestreden beslissing is gegrond op eigen juridische en feitelijke motieven. In ieder geval dient daarnaast te worden gewezen op voorgaande bespreking waarbij werd vastgesteld dat verzoekster geen gegrond middel tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd.” (R.v.V. nr. 96.152 dd. 30.01.2013)

De verzoekende partij haar beschouwingen zijn dan ook niet ernstig.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij geen gegrond middel tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten zowel een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, bevat zodat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden in de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht omdat niet zou zijn verwezen naar de afgewezen regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (eerste bestreden beslissing).

Voor het overige heeft de verzoekende partij geen belang bij de aangevoerde grief, daar *in casu* het beroep tegen de eerste bestreden beslissing verworpen wordt.

Het tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS